

1962-01-01

การแก้ปัญหาการว่างงาน

อาณนัฏ อากาศิรรม

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/cujss>

Part of the [Social and Behavioral Sciences Commons](#)

Recommended Citation

อากาศิรรม, อาณนัฏ (1962) "การแก้ปัญหาการว่างงาน," *Journal of Social Sciences*: Vol. 1: Iss. 3, Article 7.
Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/cujss/vol1/iss3/7>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Journal of Social Sciences by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

Chulalongkorn Journal Online

Office of Academic Resources

Chulalongkorn University

Article Information:

To cite this document: อานนท์ อภากริม. (1961). การแก้ปัญหาการว่างงาน.
Faculty of Political Science (JSS), 1(3), 297-301.

Date received:

Date revised:

Date accepted:

License and Terms:

This is an Open Access article under the terms of the Creative Commons Attribution License (<http://creativecommons.org/licenses/by/4.0>). Please note that the reuse, redistribution and reproduction in particular requires that the authors and source are credited.

การแก้ปัญหาการว่างงาน

อานนท์ อากาศิกรม

ในปัจจุบันนี้ได้มีการกล่าวถึงอย่างกว้างขวางเกี่ยวกับปัญหาประชากร ของ ประเทศต่าง ๆ ที่กำลังเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีอัตราการเพิ่มของพลเมืองอยู่ในระดับสูง คือ ๒.๘ % ต่อปีหรือประมาณ ๘๐๐,๐๐๐ คน ขณะเดียวกันอัตราการตายของพลเมืองก็ลดลงประมาณ ๓% เนื่องจากว่าการสาธารณสุขของเราดีขึ้นถ้าอัตราการเกิดของพลเมืองเพิ่มขึ้น ในระดับนี้ตลอดไป ในปี พ.ศ. ๒๕๓๐ ประเทศไทยจะมีพลเมืองประมาณ ๓๐.๘ ล้านคน และจะเป็น ๔๐.๗ ล้านคนในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ การที่ประชากรเพิ่มขึ้นอย่างมาก มาย ย่อม ก่อ ให้เกิดปัญหาและภาวะ แก่ ประเทศชาติ หลายประการ เช่น การสาธารณสุข การศึกษา และการทำงาน

จำนวนประชากร มี ส่วน สัมพันธ์ อย่างใกล้ชิดกับปัญหาด้านแรงงานกล่าวคือเมื่อคนเพิ่มขึ้นแรงงานก็เพิ่มขึ้น อัตราการบริโภคสูงขึ้น ซึ่งย่อมจะกระทบกระเทือนไปถึงการออมทรัพย์และการลงทุน ประมาณกันว่าในปีหนึ่งประเทศไทยมีประชากรในวัยทำงาน (Labour force) คือบุคคลที่มีอายุระหว่าง ๑๕-๖๐ ปี เพิ่มขึ้น ๕๐๐,๐๐๐ คน รัฐบาลจะมีวิธีการอันใดที่จะช่วยให้บุคคลเหล่านั้น ได้มีงานทำเพราะการว่างงานจะสร้างความทุกข์ยากให้แก่บุคคลเหล่านั้น เป็นภาระหนักแก่บิดามารดา เด็กที่อยู่ในความอุปการะของคนว่างงานย่อมจะไม่ได้รับการเอาใจใส่เลี้ยงดูเท่าที่ควรและก่อให้เกิดผลเสียหายแก่เศรษฐกิจของประเทศ (๑) การว่างงานเป็นปัญหาเรื้อรัง (Chronic) มาช้านาน แม้ใน

(๑) Abraham, A Gitlow, Labour Economics And Industrial Relations, Richard D. Irwing, Inc., Home wood, U.S.A. 1957

* ปัจจุบันผู้เขียน เป็นหัวหน้าแผนกการต่างประเทศกองแรงงาน กรมประชาสงเคราะห์

สหรัฐอเมริกาซึ่งถือกันว่าเป็นประเทศที่มี
 คุ้มครองมรดกที่สุดในโลก ก็ยังเผชิญกับปัญหา
 อันนี้ เราอาจแบ่งสภาพการว่างงานออกได้
 ๓ ประเภท กล่าวคือ

๑. การว่างงานซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากว่า
 สภาพทางเศรษฐกิจในท้องถิ่นเหล่านั้น ยัง
 ไม่เจริญ ความต้องการสินค้า และบริการ
 ต่าง ๆ อยู่ในระดับต่ำ ทำให้นักธุรกิจการค้า
 ไม่กล้าลงทุนก่อตั้งโรงงานอุตสาหกรรมหรือ
 สถานประกอบการเป็นเหตุให้คนงานใหม่ไม่
 สามารถหางานทำได้เพราะคนงานมีจำนวน
 มากกว่าขนาดของอุตสาหกรรมและบริการ

๒. การว่างงานซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากการ
 ขาดแคลนเงินทุนและอุปกรณ์ ที่เป็น ปัจจัย
 ในการผลิต—สภาพเช่นนี้มักเกิดขึ้นแก่ประ-
 เทศที่กำลังพัฒนาซึ่งประชากรส่วนใหญ่หา
 เลี้ยงชีพด้วยงานเกษตรกรรม สาเหตุที่เกิด
 การว่างงานก็เพราะวงวนเกษตรกรรมนั้นไม่
 สามารถจะทำได้ตลอดปี—ตัวอย่างที่เห็นได้
 ชัดก็คือการทำนา ชาวนามีงานเก็บเกี่ยว
 เพียงชั่วระยะเวลา ๓-๔ เดือนเท่านั้น เมื่อ
 หมดฤดูการทำนาก็อยู่เฉยๆ รายได้จากกร

ขายข้าวก็ถูกนำมาใช้เกือบหมดสิ้น ซึ่งเท่า
 กับว่าไม่มีเงินทุนเหลืออยู่เลย

๓. การว่างงานซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจาก
 ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ และ
 เครื่องจักรกล กล่าวคือ เครื่องจักรกลและ
 เครื่องผ่อนแรงใหม่ ๆ ได้ถูกคิดค้นและนำไป
 ใช้แทนแรงงานคน ทำให้โรงงานอุตสาหกรรม
 หมดความจำเป็นที่จะใช้แรงงานคน
 เพิ่มขึ้น

เป็นที่ยอมรับกัน ว่า รัฐบาล ปัจจุบัน มี
 นโยบายอย่างแน่วแน่ที่จะพัฒนา เศรษฐกิจ
 ของประเทศโดยพยายามเร่งเพิ่มผลิตผล ใน
 ด้านอุตสาหกรรมและเกษตรกรรม เพื่อช่วย
 ยกระดับค่าจ้างแรงงานให้สูงขึ้น แต่การ
 เพิ่มผลผลิตและการประกันในเรื่อง การ ให้
 ค่าจ้างแก่คนงานอย่างเพียงพอจะไม่ประสบ
 ผลสำเร็จ ตราบเท่าที่ยังมีสภาพการว่าง
 งาน (Unemployment) และการทำงานต่ำ
 ระดับ (Underemployment) (๒) ฉะนั้น การ
 ที่จะพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศให้บังเกิด
 ผลดีนั้นจำเป็นต้องจัด ให้ ประชากร ใน วัย
 ทำงาน (Labour force) ได้มีงานทำให้มาก

(๒) Measures For the Economic Development of under-developed Countries, United Nations, Dep't of Economic Affairs, New York, 1951.

ที่สุด และมีรายได้ที่เพียงพอแก่การครองชีพ

ในหลายประเทศที่กำลังเผชิญหน้ากับปัญหาการว่างงาน ได้พยายามหาวิธีการและมาตราบางอย่างเพื่อใช้ในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

วิธีการแรกได้แก่ การเพิ่มระดับการลงทุนโดยการสนับสนุนจากรัฐให้เอกชนทั้งในและต่างประเทศสนใจลงทุนในด้านอุตสาหกรรม ในเรื่องรัฐบาลไทยได้เห็นความสำคัญถึงกับได้แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาการลงทุนขึ้น เพื่อชักจูงและให้คำแนะนำปรึกษาเกี่ยวกับการลงทุน อุตสาหกรรม อย่างไรก็ตาม การที่จะให้การลงทุนบรรลุผลสำเร็จตามความมุ่งหมายได้นั้น จำต้องมีเครื่องมืออำนวยความสะดวกบางประการ กล่าวคือ

๑. ลดภาษีอากรบางประเภท เช่น ยกเว้นภาษีขาเข้าเกี่ยวกับเครื่องจักรกลที่จะนำมาใช้ในโรงงานอุตสาหกรรม ลดภาษีรายได้แก่โรงงานอุตสาหกรรมที่เริ่มก่อตั้งขึ้นใหม่ ๆ อาจจะเป็นระยะ ๑-๒ ปีแรก เพื่อให้โรงงานเหล่านั้นสามารถเลี้ยงตัวได้

๒. จัดเงินทุนไว้ให้แก่เอกชนที่สนใจได้จะไปลงทุน โดยคิดดอกเบี้ยในอัตราที่เหมาะสม

๓. อำนวยความสะดวกเกี่ยวกับระบบสินเชื่อ

๔. ตั้งกำแพงภาษี เพื่อป้องกันสินค้าต่างประเทศหลังไหลเข้ามาแข่งขันกับผลิตผลในประเทศ

วิธีการที่สอง ขยายการลงทุนประเภทงานสาธารณะ (Public work) เพื่อต้อนรับ (absorb) คนงานที่เพิ่มขึ้น เป็นการบรรเทาปัญหาการว่างงาน เช่น สร้างถนนหนทาง งานชลประทานเพื่อช่วยเกษตรกร การไฟฟ้า สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ และถ้าสามารถใช้วัสดุหรืออุปกรณ์ในการก่อสร้างที่ผลิตขึ้นในประเทศก็จะช่วยให้เกิดการจ้างแรงงานเพิ่มขึ้นอีกด้วย

วิธีการที่สาม โครงการพัฒนาการท่องเที่ยว จัดตั้งพัฒนาการท่องเที่ยวออกไปแนะนำให้เกษตรกรรู้จักวิธีปลูกพืชหมุนเวียน ใช้พื้นดินให้เป็นประโยชน์มากที่สุด ให้ความช่วยเหลือด้านวิชาการแนะนำให้รู้จักการใช้ปุ๋ยและเมล็ดพืชที่มีคุณภาพได้มาตรฐาน ปรับปรุง

การคมนาคมขนส่งและจัดหาตลาดกลางเพื่อจำหน่ายผลิตภัณฑ์ นอกจากนั้น ควรจะมีโครงการพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดเล็ที่มีอยู่แล้ว ให้ทันสมัย หรือหาทางขยายโรงงานโดยช่วยเหลือจัดหาเครื่อง อุปกรณ์ และเครื่องจักรตลอดจน การจำหน่าย กระแสไฟฟ้าในราคาที่ถูกลงเพื่อลดต้นทุนการผลิต

วิธีการสุดท้าย การอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการอพยพแรงงาน เรามักจะพบว่าในประเทศด้อยพัฒนา ซึ่ง พลเมือง ส่วน ใหญ่ ประกอบอาชีพด้วยการทำนาและอยู่ในชนบทนั้น ในมีหนึ่งๆ ชาวนาทำงานเฉพาะในฤดูเก็บเกี่ยว ซึ่งมีระยะเวลาประมาณ ๓-๔ เดือน เรียกได้ว่าเป็นการทำงานต่ำกว่าระดับ (Underemployment) คือหมายความถึง "ความแตกต่างระหว่าง การ ทำงาน จริงๆ กับการทำงานอย่าง เต็ม ที่ ของ คนงาน ตาม ทฤษฎี (๓) " พูดย่างๆ ก็คือว่าชาวนาควร จะทำงานเต็มที่ตลอดระยะเวลา ๑๒ เดือน แต่เขาสามารถทำได้เพียง ๓-๔ เดือน เท่า

นั้น เนื่องจากดินฟ้าอากาศไม่อำนวย ดังนั้น เมื่อหมดฤดูกาลเก็บเกี่ยว จะปรากฏว่า ชาวนานิยมการอพยพเข้ามา ทำงาน ทำ ใน เมือง โดยไม่มีจุดหมายที่แน่นอน ดังเช่นที่ พลเมืองทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้เคย อพยพเข้ามาทำมาหากินในกรุงเทพฯ เป็น จำนวนมาก แต่ต้องผิดหวัง เพราะเขา เหล่านั้นไม่มีฝีมือ (Unskilled) ฉะนั้น จึง จำเป็นต้องมีมาตรการบางอย่าง ที่จะเคลื่อน ย้ายคนงานที่ไม่ก่อผลผลิต (Unproductive) ไปทำงาน อย่าง อื่น ตาม แนว ถนัด ของ เขา เพราะการอพยพแรงงาน จาก หน่วยงาน ผลิต ที่ ต่ำ ไปสู่หน่วยผลิตที่สูงเป็น บัณฑิต อัน สำคัญ ในการพัฒนา เศรษฐกิจ (๔) วิธีการที่แพร่ หลายและใช้ได้ผลดีมาแล้ว คือ การ จัดตั้ง สำนักงานจัดหางานและแนะแนวอาชีพ ตาม ท้องถิ่นเพื่อช่วยเหลือให้เกษตรกรที่ว่างงาน ได้ประกอบอาชีพอย่างอื่นที่เหมาะสม ใน การนี้เจ้าหน้าที่จัดหางานจะต้องออกไป ติด ต่อขอทราบตำแหน่งงานว่างประเภทต่าง ๆ

(๓) ILO. Ninth International Conference of Labour Statisticians, Measurement of Underemployment (Geneva, 1957) P. 15

(๔) Gerald M. Meier and Robert E. Baldwin: Economic Development, Theory, History, Policy. (New York, 1959) P.P. 341-342

พร้อมทั้งจำนวนคนงานที่แน่นอนแล้วประกาคให้คนว่างงานเหล่านี้มาติดต่อแจ้งความจำนงเข้าทำงาน เป็นการป้องกันมิให้คนว่างงานเหล่านี้ร่อนเร่ไปในที่ต่างๆ เสียเวลาและค่าใช้จ่ายโดยไม่เกิดประโยชน์แต่ประการใด

นาย Bentham นักเศรษฐศาสตร์ผู้

ยิ่งใหญ่กล่าวว่า “แรงงานเป็นปัจจัยอันแท้จริงแห่งความสมบูรณ์พูนสุข” ประเทศไทยมีทรัพยากรธรรมชาติที่พอเพียง มีผืนดินที่เป็นประโยชน์กว้างใหญ่ไพศาลและมีแรงงานที่เหมาะสม ถึงเวลาแล้วที่เราจะได้ลงมือใช้ปัจจัยเหล่านี้ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ.

Title: Solutions of Unemployment Problem

Author: Mr. Anond Aphaphirom

Contents: The emphasis of this article is on the solution of unemployment problem in Thailand. Since the population growth in this country is now climbing up at a rapid pace, the problem of unemployment seems imminent especially during the coming decade. The author inclines to recommend the following ways as precautionary measures against the “yet-to-come” phenomenon. They are, in essence, foreign investment, an expansion of public work to absorb labour force, community development and the migration of labour force from a low productive unit to a higher one. In addition, an elaboration of the causes of unemployment has been included.